Verhalen onder de Kissing Tree

Een doosje vol herinneringen

Karen Witemeyer

Binnenkort verschijnt Een hart vol herinneringen, *de nieuwste novelle van Karen Witemeyer, die deel uitmaakt van de serie* The Kissing Tree, *twee verhalen waarin een enorme eikenboom een centrale rol speelt. De heldin uit Karens verhaal wil vlak bij de legendarische boom een herberg beginnen; een romantische verblijfplaats die ze wil aanprijzen bij de vrouwelijke lezers van haar Verhalen onder de Kissing Tree-column, in Lippincotts literaire magazine. De initialen die in de oude boom zijn gekerfd, dienen als inspiratie voor haar succesvolle serie en het verhaal dat volgt, is er een van.*

1889
Oak Springs, Texas

'Alvin? Ik ben thuis.' Mabel Cassidy sloot de voordeur achter zich, maakte de linten van haar bonnet los en hing het praktische strohoedje aan de staande kapstok. Een stukje kant sierde de rand, maar verder zaten er geen bloemen of strikken op.

Haar man gaf niet om al de tierelantijnen van moderne hoeden, dus om hem te plezieren gaf Mabel niet toe aan haar voorkeur voor vrouwelijker hoofddeksels. Maar ze compenseerde de sobere hoeden met zakdoekjes met extra veel kant en geborduurde sjaals. Een vrouw had tenslotte een vleugje romantiek in haar leven nodig en Alvin Cassidy zou daar niet voor zorgen, zoveel was zeker.

Haar echtgenoot was een goede man. Een bekwame kostwinner. Betrouwbaar. Er was geen godvrezender christen te vinden.

Aan sentimentaliteit ontbrak het hem echter. Maar natuurlijk hield ze evengoed van hem. Net als hij van haar hield ook al was ze dan recht voor haar raap. Ze deinsde er niet voor terug om te zeggen wat ze dacht en haar man kon zich maar beter schrap zetten, want dat was precies wat ze van plan was te doen.

Ze liep door de gang naar hun slaapkamer aan de achterkant van het huis. 'Je kunt maar beter een goede reden hebben om me uit de bijeenkomst van het literaire genootschap te halen. Je weet hoezeer ik een gezonde discussie op prijs stel en ik had die twee Clovis-vrouwen bijna in de hoek gepraat toen dat joch je briefje bracht.' Mabel duwde

de slaapkamerdeur open.

'Echt, Alvin. Je eist dat ik ogenblikkelijk naar huis kom en dan neem je niet eens de moeite om je gezicht te laten zien als ik binnenkom? Ik ben in staat om linea recta terug te gaan naar …' Haar tirade stierf weg toen haar blik op het bed bleef rusten.

Haar bewaardoosje stond midden op het matras. Open. Met erbovenop een briefje dat was beschreven met het krabbelige handschrift van haar man.

Wat ter wereld …

Ze liet haar blik het vertrek rondgaan, op zoek naar haar man, maar uiteraard was hij daar niet. Want waarom zou hij een briefje achterlaten als hij er gewoon was geweest? Aan de andere kant, waarom zou hij haar laten halen als hij er niet was? Alvin was uitermate doelmatig, maar niets aan deze hele situatie sneed hout.

Met enigszins wiebelige knieën liet Mabel zich op de rand van het matras zakken en pakte het briefje.

> DRAAG DIT LINT IN JE HAAR EN KOM NAAR DE PLEK WAAR IK JE VOOR HET EERST GEKUST HEB.

Verbaasd keek Mabel van het briefje naar het kistje en ze zag dat er een groen lint over de rand bungelde. Ze stak haar hand ernaar uit en liet het versleten satijn door haar vingers gaan.

Het groene. Niet het blauwe dat ze had gedragen toen ze was gedoopt. Of het rode van haar moeders verzameling dat ze had bewaard, nadat de lieve vrouw was overleden.

Hij had het groene lint gekozen.

Zou hij zich werkelijk herinneren wat ze die dag had gedragen? De dag waarop hij haar achternagelopen was en achter het schoolgebouw verklaard had dat zij hét meisje voor hem was, om haar vervolgens te kussen voordat ze een antwoord kon geven? Ze was nog maar veertien geweest. Hij zeventien. Maar zoals hij had voorspeld, waren ze twee jaar later getrouwd.

Mabel bracht een hand naar haar lippen; de zoete herinnering bracht een glimlach teweeg. 'Alvin Cassidy, jij oude mafkees,' mompelde ze verwonderd. 'Je herinnert het je.'

Van het ene op het andere moment voelde ze zich weer een schoolmeisje en ze greep het lint, waarna ze zich naar haar kaptafel haastte. Ze reikte naar haar borstel, maar bij het zien van haar grijze haar dat ze had gevlochten en vastgezet in een knot aarzelde ze. Een eenenzestigjarige vrouw begaf zich niet, net als een meisje dat nog korte rokken droeg, door de stad met haar dat los over haar schouders golfde.

Mabel keek met samengeknepen ogen naar haar spiegelbeeld en stak haar kin naar voren. Een eenenzestig jaar oude vrouw had lang genoeg geleefd om zich een paar buitenissigheden te mogen veroorloven. Als ze haar haar los wilde dragen ... allemensen, dan zou ze dat gewoon doen. Met haar hoofd vol herinneringen aan de jonge man op wie ze verliefd was geworden trok ze de spelden uit haar haar, maakte haar gevlochten knot los en daarna haalde ze de borstel door haar haar.

Alvin was altijd een stille, serieuze jongeman geweest.

Niet het charmante type dat de aandacht van een meisje trok. Maar hij had een zekere vriendelijkheid over zich die ervoor had gezorgd dat ze zich tot hem aangetrokken voelde. Met zijn lange lijf dat aan de magere kant was, was hij niet bijzonder knap, maar ze was de dag waarop ze hem er voor het eerst op had betrapt dat hij met mannelijke belanstelling naar haar keek nooit vergeten.

Grote grutten!

Het was geweest alsof haar buik was gevuld met vlinders. De aandacht van een serieuze jongeman die was geconcentreerd op één meisje was veel verlokkender dan de vluchtige interesse van een charmeur. Na die dag had ze nooit meer naar een andere jongen omgekeken.

Mabel borstelde de bovenste haarlokken naar achteren en bond die vast met het groene lint en bekeek zichzelf daarna in de spiegel. De krullen die het resultaat waren van haar losgemaakte vlecht, gaven haar dunnende haar nog wat volume en herinnerden haar aan haar jongere dagen. Ze kneep in haar wangen en bij de gedachte aan een afspraakje met haar jongeman vulde haar buik zich met bakvisachtig gefladder.

Toen ze het huis verliet, borrelde de opwinding in haar op. Het deed haar sneller lopen en breed glimlachen. Ondanks de verschillende vragende blikken en nieuwsgierige opmerkingen vertraagde ze haar pas niet één keer. Een herfstbries blies door haar haar en bracht wat verkoeling voor haar blozende wangen, toen ze het schoolplein bereikte, dat verlaten was op deze zaterdag.

Zodra ze het schoolgebouw naderde, kregen de zenuwen vat op haar en ze minderde vaart. Bij de hoek van het

gebouw bleef ze staan, streek haar lijfje glad en drukte vervolgens haar hand tegen haar onrustige buik.

Alvin stond om de hoek te wachten. Haar Alvin. De man van wie ze met heel haar haar hart hield. De man die op zijn oude dag blijkbaar toch nog een beetje romantiek in zich had. Maar dit was niet het moment om te talmen. Iets als dit gebeurde niet iedere dag. En als bleek dat ze zich te veel had ingebeeld en voor paal zou staan … nou, het was het risico waard.

Langzaam ging ze de hoek om en ze kreeg haar echtgenoot in het oog; hij was gekleed in zijn zondagse pak, had zijn handen in zijn zakken gestoken en met zijn ene voet schopte hij naar de steentjes die vlak bij de muur op de grond lagen.

'Alvin?' waagde ze te zeggen.

Hij draaide zich om. Rechtte zijn rug. En glimlachte net als hij had gedaan op die ene dag, meer dan veertig jaar geleden. De tussenliggende jaren vervaagden terwijl hij naar haar toe liep. Ze zag geen gerimpelde huid of grijze haren. Ze zag een zeventienjarige jongen, jong en krachtig, toen hij naar haar hand reikte.

'Je bent gekomen.' Hij glimlachte naar haar, alsof ze hem zojuist het grootst denkbare geschenk had gegeven. En dat was het moment waarop ze het wist: Hij hield vandaag de dag nog evenveel van haar als hij al die tijd terug had gedaan. Koesterde haar meer dan ieder ander. Vond vreugde in simpelweg met haar samen zijn. Dat besef maakte haar nederig. Deed haar hart smelten. En maakte dat ze de man met wie ze getrouwd was, degene die ze de afgelopen vijfenveertig jaar veel te vaak als vanzelfsprekend had

beschouwd, meer waardeerde.

'Natuurlijk ben ik gekomen,' zei ze met een stem die dik was van emotie. Zijn blik ging naar haar haar en daarop veranderde zijn glimlach in iets ... kwajongensachtigs. Alvin sloeg zijn arm om haar middel en trok haar tegen zich aan. Ze hield haar hoofd iets naar achteren, zodat ze zijn gezicht kon zien.

'Mabel Cassidy,' zei hij, en zijn stem had iets ruigs en knarsends, maar de verhitte blik in zijn ogen maakte dat zijn woorden haar een warm gevoel gaven. 'Je bent nog altijd het enige meisje voor me.'

Toen kuste hij haar. Alleen dit was geen gehaast kusje, zoals de kus die ze had gekregen van een zeventienjarige jongen. Nee, dit was de kus van een man die vierenhalf decennia aan ervaring rijk was. Een man die wist dat hij zijn tijd moest nemen en hoe je genoot van een moment, zodat zijn vrouw nieuwe herinneringen overhield aan het lint dat weer in het bewaardoosje zou worden gestopt. Herinneringen aan een levenslange liefde voor de man die al die jaren haar wederhelft was geweest, haar rots, haar beste vriend.

Nog enigszins onvast op haar voeten na hun innige kus, reikte Mabel naar zijn arm. Alvin legde haar hand op de juiste plek en gebaarde toen naar de weg. 'Zin in een ommetje met mij?'

Omdat ze haar stem niet vertrouwde, koos Mabel ervoor om te knikken. Ze voelde zich gelukkig en genoot van de wandeling aan de zijde van haar man. Hij zei geen woord, maar dat was ook niet nodig. De stilte tussen hen voelde comfortabel.

Toen Alvin de weg verliet en haar meevoerde in de

richting van de enorme eikenboom die het onderwerp was geworden van de lokale romantische volksverhalen, vond ze eindelijk haar stem terug.

'De Kissing Tree?' Jonge mensen gingen daarheen. Jongens en meisjes die elkaar het hof maakten. Niet zij die geplaagd werden door slijmbeursontstekingen en eeltknobbels.

'Waarom niet?' Alvin wierp haar een blik toe die haar uitdaagde om ertegenin te gaan. 'Ik zie niet in waarom alleen de jeugd plezier mag hebben.'

De man zat vol verrassingen vandaag. Mabel grijnsde. 'Ga verder, meneer Cassidy.'

En dat deed hij. Meer dan dat zelfs; hij kerfde hun initialen met de vakkundigheid van een houtsnijder in de Kissing Tree. Doorgaans wond ze zich altijd op als er door zijn toedoen overal op de veranda spaanders lagen. Nu bewonderde ze zijn vakmanschap met diepe waardering.

Zoals ze daar onder de zwiepende takken van de machtige eik stonden, kon Mabel niet anders dan bedenken dat de boom hun liefde zo treffend belichaamde. Net als de boom was die klein begonnen, maar had vruchtbare grond gevonden om haar wortels in uit te slaan. Door de jaren heen was ze gegroeid, had ze stormen doorstaan en anderen een schuilplaats geboden onder haar takken. En nu zou deze boom het bewijs van hun liefde nog generatieslang dragen.

'Ik houd van je, Mabel.' Alvins zachte woorden maakten dat er tranen in haar ogen sprongen.

'Ik ook van jou.' Ze gaf een kneepje in zijn arm en liet haar hoofd tegen zijn schouder rusten.

Hij drukte een kus op haar kruin en stak vervolgens zijn handen op om een eikenblad met zijn mes af te snijden.

'Wat doe je?' vroeg ze.

'Zorgen voor een nieuwe schat voor dat doosje van jou.' Hij gaf haar het blad.

Ze drukte het tegen haar borst en haar hart barstte bijna uit zijn voegen door haar liefde voor deze man. 'Jij bent mijn grootste schat, Alvin Cassidy. Ik zal je nooit opgeven.'

'Gelukkig maar,' zei hij met een knipoog. 'Want ik ben van plan om je op zijn minst nog twintig jaar dwars te zitten.'

'Maak er liever dertig van,' zei ze uitdagend.

'Ik zal mijn best doen, jongedame Mabel.'

En die belofte was genoeg voor haar, omdat Alvin Cassidy's 'best' precies dat was: genoeg.

Ik hoop dat je hebt genoten van dit verhaal over de Kissing Tree. En wil je meer? Zorg er dan voor dat je Een hart vol herinneringen, *waarin Alvin en Mabel ook langskomen, niet mist!*

Karen Witemeyer

Lees verder over de Kissing Tree

Een hartenwens vervuld

The Kissing Tree – I

REGINA JENNINGS

Wanneer Adam Fisher, een jongeman uit haar verleden terugkeert en hun kleine stadje op zijn kop zet met een nieuwe uitvinding, wordt onderwijzeres Bella Eden herinnerd aan de dag die haar niet alleen een gebroken póls bezorgde … Kan ze erop vertrouwen dat de man die haar leven ontwrichtte, haar zal helpen te vechten voor een betere toekomst nu haar baan op het spel staat? En wordt haar hartenwens alsnog vervuld?

Een hart vol herinneringen

The Kissing Tree – II

KAREN WITEMEYER

Phoebe Woodward wil de herinnering aan de warme liefde van haar ouders levend houden door een herberg speciaal voor echtparen te openen. Als haar vader een vastgoedbeheerder stuurt die moet helpen haar plannen te doen slagen, lijkt het erop dat haar ideeën door hem worden gedwarsboomd. Het blijkt dan ook een uitdaging om de juiste mix tussen romantiek en realiteit te vinden, en onverwacht schrijft Phoebe's hart zijn eigen herinneringen.

Lees ook van Karen Witemeyer

Voor de liefde in het zadel

Hanger's Horsemen – I

KAREN WITEMEYER

Matthew Hanger is het hoofd van de Hanger's Horsemen. Ze helpen onschuldige mensen die in moeilijkheden zitten, maar als een kogel een van hen verwond, zijn zij degenen die hulp nodig hebben. En wel van dokter Josephine Burkett. Josephine helpt de mannen en op haar beurt schakelt ze de hulp van de Hanger's Horseman in als haar broer wordt ontvoerd. Maar het plan dat ze bedenken, loopt mis met grote gevolgen voor Josephine...

Meer dan woorden

De Hamilton Family – II

KAREN WITEMEYER

Abigail Kemp heeft de naam van een man nodig op het eigendomsbewijs van haar bakkerij. Een verstandshuwelijk lijkt de beste oplossing, mits het een man betreft die zij de baas kan blijven. Dat kan onmogelijk Zacharias Hamilton zijn, de houthakker die nooit iets zegt wanneer hij haar winkel binnenkomt. Als ze bij hem in de buurt is, heeft ze haar hartslag niet eens meer onder controle. Maar wat geen optie lijkt, blijkt toch niet zo onmogelijk te zijn ...

Dit verhaal kreeg je cadeau van

Grace Publishing House

www.gracepublishinghouse.com
www.facebook.com/GracePublishingHouse